

[Udenrigsministeren]

Regeringen går ind for det europæiske samarbejde i klar bevidsthed om, at Den Europæiske Union ikke er et færdigt produkt, men en proces. Det er et samarbejde, som er under fortsat udvikling, og vi er rede til at gøre en indsats for, at Danmarks røst bliver hørt i det samarbejde. Vi ønsker, at Danmark skal arbejde for, at den udvidede union indadtil kan løse sine opgaver effektivt, og at den udadtil kommer til at bidrage til politisk og økonomisk afspænding og åbenhed i verden.

Både Danmarks og de nye ansøgerlandes tilslutning vil føre værdifulde, demokratiske vitaminer ind i samarbejdet. Vi ønsker sammen med Sverige, Finland og forhåbentlig også Norge at sætte vores præg på det europæiske samarbejde. Selve det forhold, at vi har en så grundig debat i befolkningen om vores tilslutning, vil uden tvivl styrke den kraft og interesse, hvormed vi fra dansk side kan komme til at deltage i den videre europæiske beslutningsproces, og det vil dermed forøge vores muligheder for at få indflydelse på resultaterne af denne proces.

Der har været talt en del om, at følelserne har fået overtaget i debattens sidste fase. Jeg mener da ikke, at man skal underkende følelsernes betydning. I en politisk proces kan vi alle sammen risikere at forveksle følelser med ophidselse. Overdrivelser og eventuel mistænkeliggørelse af andres motiver er de negative kræfter, som ofte ligger i et politisk engagement, og jeg tror, at vi alle, hvor vi end befinder os i det politiske felt, under slutspurten gør klogt i at være på vagt over for denne fare.

Om dem, der er tilhængere af Unionstraktaten, må man nok sige, som det også tidligere fremgik af debatten, at vores ja ikke er ens for alle. Der er flere slags ja, og det kan man også tydeligt se på tillægsbetænkningen fra Markedsudvalget. Alligevel tror jeg kun, det er nuancer, der er ganske naturlige i et demokrati, og som i øvrigt svarer til de nuanceforskelle, man også finder i andre medlemslandes parlamenter. Det ja, som regeringen og Folketinget nu beder befolkningen bekræfte om få uger, præges netop af en overbevisning om, at vi nu, da Den Europæiske Union er en kendsgerning, ville svigte de mest vitale interesser for Danmark, hvis vi ikke sagde ja.

Vi kan ikke være i tvivl om, at Den Europæiske Union bliver det europæiske udviklings-

centrum. De beslutninger, der bliver truffet dér, vil både økonomisk og politisk øve afgørende indflydelse på Danmarks forhold, hvad enten vi er medlem eller ej. Det vil det gøre for både Danmark og de øvrige nordiske lande, og regeringen mener, at man også ud fra disse interesser bør sige ja til Unionstraktaten. Vi skal gøre det for at have indflydelse på alle de grænseoverskridende beslutninger, vi skal gøre det for at være med til at sikre en stabil politisk udvikling i Europa, vi skal gøre det for at sikre fortsat økonomisk vækst, og vi skal gøre det for at fremme fortsat nordisk fælles deltagelse i Fællesskabets samarbejde med Sverige, Finland og – håber vi – Norge.

Vi er et lille land i en meget stor sammenhæng. Det vil vi være, hvad enten vi står udenfor eller indenfor, men står vi indenfor, har vi en forhandlingsposition, en medbestemmelseret og økonomisk tryghed. Står vi udenfor, har vi intet af dette.

Jeg synes, at udsigterne til, hvad en tilslutning kan føre med sig, rummer enorme visioner og store perspektiver. Jeg synes, at de, der siger nej, siger et godt og negativt nej, for de har intet at stille i stedet, og de ved godt selv, at alternativet ikke kan bruges til noget som helst.

Regeringen vil nu i de kommende uger af al kraft virke for, at folkeafstemningen den 2. juni bliver en bekræftelse på den beslutning, som Folketinget træffer i dag, og vi vil gøre det, fordi vi er sikre på, at vi derved bedst tjener Danmarks fremtid.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Når Folketinget nu om lidt formentlig med næsten 5/6 flertal, og det er i sig selv bemærkelsesværdigt, godkender forhandlingsresultatet fra Maastricht, kan vi sige, at vi slutter den første del af den todelte procedure, som vor grundlov foreskriver. Næste del udgøres af folkeafstemningen om 3 uger, og det er både mit håb og min tro, at vi også til den tid vil få et klart positivt resultat.

Nu slutter debatten herinde, men ude i befolkningen vil og skal den gå videre. I Folketinget har der været god tid til at vende alle stenene på vejen, for arbejdet går langt længere tilbage end de ca. 2 måneder, hvor lovforslaget har været til behandling. Igennem mere end et år har partierne gennem deres repræsentanter i Markedsudvalget fulgt Traktatens tilblivelse.